

INTERVENCIÓ DE JOSÉ MONTILLA A LA IV CONFERÈNCIA NACIONAL DEL PSC (20/11/2005).

Bon dia a tothom.

Com a Primer Secretari, i en nom de la Comissió Executiva del partit, vull, abans de res, agrair-vos la feina que heu realitzat. Vull felicitar-vos tant pel magnífic treball preparatori que heu fet des de les vostres agrupacions, com per l'esforç i la passió que hi heu abocat aquests dos dies, una feina intensíssima sense la qual no hauríem pogut culminar -amb l'èxit que avui ho fem- aquesta Conferència Nacional centrada en els "Vells i Nous Drets de l'Estat del Benestar".

Us en felicito, de veritat.

I vull adreçar aquesta felicitació de manera especial als organitzadors que tanta il·lusió i entusiasme hi han posat des de fa molts i molts mesos. A tots ells i elles – i en nom de tots a l'Ernest Maragall- moltes gràcies.

Crec, també, que hem de felicitar-nos tots plegats perquè el temps ha demostrat que el partit ha encertat plenament amb el model de Conferències Nacionals.

Com recordareu, la Primera Conferència va tenir com a eix l'Educació, el Treball i la Innovació. La Segona va posar l'accent entorn de l'Estratègia econòmica i territorial. I la Tercera fou la que va ultimar el programa electoral amb què els socialistes vàrem presentar-nos a les eleccions autonòmiques de 2003.

I sobre aquest programa, que fou com dic el fruit de la Tercera Conferència Nacional, i a la llum de les necessàries aliances parlamentàries per assolir el Govern de Catalunya, es va redactar el Pacte del Tinell, amb ERC i IC-V. Per tant, una part important del Pacte de Govern que avui guia el canvi social i polític a Catalunya és el resultat dels esforços i el treball del conjunt del Partit en l'esmentada Conferència.

Vull recordar això, perquè nosaltres, els socialistes, hem demostrat ser lleals amb els nostres socis de govern. Crec que això és indubtable. Però també no podem menys

que reivindicar el protagonisme que en justícia ens pertoca i la nostra inqüestionable fidelitat als acords compromesos, en l'esperit i en la lletra.

Les Conferències Nacionals han demostrat ser, doncs, un instrument molt vàlid per allò que van néixer:

- Primer, l'elaboració teòrica, la innovació ideològica i la concreció programàtica del Partit.
- Segon, la implicació del major nombre d'afiliats i simpatitzants socialistes i l'extensió d'aquest procés reflexiu cap al major nombre possible d'associacions, col·lectius, entitats, moviments, fundacions o grups de ciutadans; a tots els quals vull ara aprofitar l'ocasió per adreçar una ben afectuosa salutació i agrair-los el fet que hagin volgut participar en el nostre debat al llarg d'aquests dos dies.
- I finalment, com a tercer punt, les Conferències tenen com a objectiu generar un espai de debat públic, com el que avui celebrem, i difondre amb fermesa i convicció les nostres propostes al conjunt dels ciutadans.

El tema escollit per a aquesta IV Conferència, "Vells i Nous Drets de l'Estat del Benestar", no podia ser ni més necessari ni més oportú.

Molts estàveu esperant l'oportunitat de debatre a fons un tema tan important, essencial i bàsic per als socialistes, com és el disseny de les polítiques socials. Perquè la justícia, el progrés social i la igualtat real d'oportunitats són l'autèntic moll de l'ós de la nostra personalitat.

Per això, avui hem aprovat un document marc d'altíssim nivell, acompanyat d'una llista de propostes per a una nova política de benestar molt sòlida i globalment assolible en un horitzó no gaire llunyà. Un llistat de propostes raonables però també suficientment atractives i innovadores, perquè puguem afirmar que som efectivament davant un nou plantejament en polítiques socials a desenvolupar en els propers 8-10 anys.

Un Estat del Benestar que, com afirma la Ponència Marc, el volem fort però alhora incentivador de la responsabilitat ciutadana. Un Estat del Benestar que ha de tenir com a objectiu promoure l'autonomia del projecte vital de cada persona i que, per tant, ha de garantir com a condició bàsica i fonamental la igualtat d'oportunitats i la dignitat humana.

Un Estat del Benestar fort, que s'acompanya del principi de corresponsabilitat ciutadana a fi d'evitar que la manera com es puguin oferir algunes prestacions socials propiciï involuntàriament una certa cultura de la dependència, afavorint a aquells (afortunadament pocs) que esperen rebre-ho tot dels poders públics sense fer cap esforç.

Els recursos en política social (que gràcies a nosaltres estan creixent molt i molt) són malauradament sempre limitats. I, per tant, un deure inexcusable dels socialistes és el d'establir bé les prioritats a fi de no generar greuges comparatius ni situacions injustes.

Com us deia abans, el moment triat per explicitar les nostres propostes en aquesta matèria no podia ser més oportú justament quan estem al mig dels debats pressupostaris a Catalunya i a Espanya.

Com bé sabeu, el projecte de pressupostos generals de l'Estat que va presentar el Govern socialista fa –tot preservant l'equilibri pressupostari- una aposta decidida per les polítiques socials i la millora de la competitivitat, l'educació i les infraestructures. D'aquesta manera, aconseguirem: continuar creixent per sobre la mitjana europea, creant ocupació, i seguir reduint un atur que està ja per sota de la mitjana de la Unió.

Us recordo breument que en matèria socials els pressupostos preveuen de manera més destacada:

- Primer, una nova millora de les pensions, sobretot de les mínimes, que pujaran per damunt d'un 6%.
- Segon, un nou reforç econòmic per a la posada en marxa d'un sistema atenció a les persones dependents. Com bé sabeu, els socialistes ens hem

compromès en aquesta legislatura a universalitzar progressivament l'atenció a la dependència i convertir aquest dret social en el quart pilar del nostre Estat del Benestar. Enguany, hi doblem la quantitat aportada el 2005. D'aquesta manera disposarem ja de més de 100M€ per fer viable de forma immediata alguns dels serveis de la propera Llei de Dependència quan aquesta sigui aprovada a les Corts.

- Tercer, el compliment del compromís adoptat a la Conferència de Presidents per a reduir el dèficit sanitari, amb una aportació global de 6.000 M€. Es tracta del compliment per part del Govern socialista d'un acord amb les Comunitats Autònomes amb l'objectiu de cobrir, a mig termini i de forma realista, les necessitats derivades de l'augment de la demanda i de les noves prestacions que han aparegut els darrers anys. Un acord que –cal recordar-ho- va ser impulsat des del Govern de Catalunya i, concretament pel Conseller Antoni Castells i la Consellera Marina Geli.
- Quart, una aposta clara per la política d'habitatge amb dos destinataris principals: les famílies amb menors ingressos i els joves. Hi destinarem més de 1.000M€, amb un augment del 20% en relació al 2005.
- I, cinquè, la constatació que la millora del sistema educatiu constitueix una prioritat estratègica clara. Hi preveiem un augment de prop del 17%, fet que permetrà, entre altres coses, promoure la creació de 300.000 noves places escolars infantils i atorgar 40.000 noves beques d'estudi.

I ja que parlem d'educació vull dir que el desacomplexament, el desvergonyiment de la dreta nacionalcatòlica d'aquest país no té límits ni parangó possible.

Fa una setmana hi va haver una manifestació que, teòricament, reclamava un millor ensenyament i la retirada de la LOE. Molt bé. Els qui hi van anar tenien tot el dret a fer-ho. Que la dreta s'acostumi a protestar, a cridar, a reclamar des del carrer és un símptoma de normalitat democràtica.

Ja ho hem dit altres vegades. Nosaltres no desqualificarem pas el PP per comportar-se ara com un "partido pancartero". Recordareu que així ens titllava José María Aznar quan nosaltres exercíem el dret democràtic de sortir al carrer per expressar, al costat

de desenes de milers de ciutadans i ciutadanes, el nostre desacord amb les polítiques regressives i autoritàries dels Governos d'Aznar Rajoy, Acebes i Zaplana.

Per tant, a nosaltres ja ens sembla bé que s'utilitzi el carrer per expressar adequadament qualsevol opinió. La democràcia és justament això. Però, això sí, només **demanem al dirigents del PP un mínim de coherència.**

Com també **exigim a la jerarquia eclesiàstica joc net, que deixi d'actuar com un satèl·lit de la dreta política contra el Govern i d'aparèixer com a servidors i portaveus de l'Espanya més intolerant.**

Mireu: el divendres anterior a la manifestació convocada pel PP i la Conferència Episcopal, la Comissió Europea feia públic el darrer informe sobre l'estat dels objectius en educació a Europa fixats per al 2010.

I el resultat per a Espanya, com segurament sabreu, ha estat absolutament decebedor.

Ara bé, aquest deteriorament del sistema educatiu té responsables directes, amb noms i cognoms.

La responsabilitat no recau en l'actual govern socialista que va començar a governar a efectes reals el segon semestre de 2004. **Els responsables d'aquest salt negatiu del sistema educatiu a Espanya són els successius governs del PP i els seus tres ministres d'educació entre 1996 i 2004: la senyora Esperanza Aguirre, el senyor Mariano Rajoy i la senyora Pilar del Castillo.** Rajoy, Aguirre i del Castillo són **responsables directes de l'espectacular augment del fracàs escolar,** la situació de dificultats lectores i el retrocés en formació permanent que ha patit el nostre país durant els darrers anys.

O sigui, fixeu-vos, d'una banda l'aspirant fracassat a les eleccions del 14 de març, l'home escollit a dit per José María Aznar per rellevar-lo de la Presidència del Govern, i que encara avui creu poder arribar a ser-ho. I de l'altra Esperanza Aguirre, que està esperant que Rajoy fracassi al 2008 per ser ella la nova candidata, un cop ha arraconat a Ruiz Gallardón.

I de Pilar del Castillo millor que no en parlem perquè la seva presència a la manifestació és més que suficient per demostrar les contradiccions amb les quals alguns es veuen obligats a practicar l'oposició. Es va manifestar criticant els efectes de la seva política.

L'informe de la Comissió Europa constata senzillament, amb dades irrefutables, la nefasta herència rebuda dels governs del PP. El balanç final d'una pèssima política educativa que nosaltres ja havíem denunciat de forma permanent quan érem a l'oposició.

Per això mateix és un sarcasme que fa una setmana els dirigents del PP tinguessin la barra de manifestar-se en favor de la qualitat i de la llibertat d'ensenyament, agitant mentides i calumnies, quan en matèria educativa el PP va governar de forma autoritària, injusta i regressiva. I sense pactar absolutament res amb ningú. El PP únicament sap pactar amb si mateix, i no sempre.

Cal recordar que el PP va descapitalitzar greument el sistema educatiu, va promoure tres lleis en contra de l'opinió de tota la comunitat educativa i va retallar el nombre de beques, la seva durada i la seva quantia.

Els socialistes hem fet tot el contrari. El procés obert d'elaboració de la LOE i els pressupostos d'enguany en són la millor prova. I la voluntat de dialogar i d'assolir grans acords amb tothom, també.

Dimecres passat, al Senat, Rodríguez Zapatero va reiterar el seu compromís de governar respectant i escoltant a tothom. I ho va posar en pràctica al dia següent en rebre a la Moncloa i obrir una línia de diàleg amb els convocants de la manifestació.

Una línia de diàleg acceptada en un primer moment pels representants dels manifestants i 24 hores després negada, obeint instruccions de la cúpula del PP. Perquè la dreta no vol negociar, només vol erosionar el Govern en una actitud que la desacredita per a governar Espanya i tots els espanyols.

Els socialistes estem compromesos amb l'aprovació d'una Llei d'Educació que impulsi un sistema educatiu de qualitat generador de cohesió social.

Aquest objectiu passa per promoure l'escola pública; invertir 6.000 milions d'euros en cinc anys; establir plans de suport i reforç contra el fracàs escolar i ampliar les beques a 40.000 nous estudiants.

Tot això garantint el dret dels pares a escollir el centre on estudiïn els seus fills i l'opció –no l'obligació– que aquests puguin estudiar religiós.

Hem mantingut més de 90 reunions amb sindicats, associacions de pares i estudiants, representants de les organitzacions empresarials de l'ensenyament, partits polítics – inclòs el PP-, Conferència Episcopal... Un esforç que continuarà com s'ha compromès el President del Govern al llarg de la tramitació parlamentària de la llei.

Perquè un govern que dialoga és un govern fort i el Govern socialista continuarà dialogant per arribar a acords. Aquest és un Govern fort, perquè dialoga amb tothom. És un govern que ha posat punt i final a la política dels governs del PP que consistia en ser forts amb els dèbils i feble amb els poderosos, començant per la submissió d'Aznar a l'administració Bush.

Us puc assegurar que la LOE, acompanyada d'uns bons pressupostos el 2006 i el 2007, serà la màxima aposta que s'ha fet mai a Espanya per superar el fracàs escolar i millorar les competències en lectura, matemàtiques i idiomes, per exemple. I per aconseguir també que en pocs anys el 85% dels nostres joves facin batxillerat o bé la nova Formació Professional.

Només així, el nostre sistema educatiu complirà els objectius que la Unió Europea té fixats per al 2010.

Per tant, quan el PP convoca a manifestar-se contra l'actual fracàs escolar llencen, en realitat, una pedra contra la seva teulada. Perquè els dirigents populars són

efectivament els responsables directes dels greus dèficits actuals. També, com dic, el Sr. Rajoy que fou ministre d'educació entre 1999 i el 2000.

I vull recordar el paper de Rajoy en Educació, perquè com ha estat ininterrompudament ministre d'Aznar des de 1996 -i ministre de moltes coses- és fàcil oblidar-se de la seva gestió concreta en aquesta àrea. Bé, en aquesta o en qualsevol altra... Perquè Rajoy va ser ministre nominal de moltes coses, però per l'única que passarà a la història és per la seva nefasta actuació en la crisi del Prestige.

Sent Rajoy ministre d'Educació, la despesa pública va baixar de manera substancial i, en canvi, en el repartiment de les subvencions, l'ensenyament privat va ser clarament afavorit.

Rajoy va obrir la política de concerts a l'ensenyament no obligatori, ignorant el que deia la LODE (Llei que nosaltres havíem impulsat), que donava prioritat al fet que els concerts havien de garantir la gratuïtat de l'ensenyament obligatori.

Rajoy va disminuir la inversió en beques i, per exemple, de les 115.000 ptes que rebia l'estudiant becat el 1996, es va passar a tan sols 100.000 pessetes l'any 2000.

Sent Rajoy ministre, l'educació compensatòria va disminuir un 77% en relació als darrers pressupostos socialistes. I l'educació especial va patir una minva d'un 62%, també en relació a 1995.

Com veieu, Mariano Rajoy va ser un gran ministre d'Educació... d'una educació pensada com a negoci i no com a eina fonamental per a assolir una veritable igualtat d'oportunitats i per fer possible el progrés del conjunt de la nostra societat.

La protesta de dissabte passat fou altre cop l'expressió de l'estratègia de confrontació total del PP contra el Govern socialista.

La nova Llei Educativa vol garantir una cosa fonamental: que les famílies trobin un ensenyament gratuït en tots els centres –també en els privats concertats- finançats amb fons públics.

Aquestes alçades hi ha una cosa clara: **el PP ha decidit repetir fins al final de la legislatura l'estratègia de crispació política i de desqualificació personal que va fer servir entre el 1993 i el 1996.**

Segurament perquè **no saben fer una altra cosa**. Tal vegada, perquè així és l'única manera de tenir mobilitzat, excitat, el seu electorat més convençut i de no plantejar-se, en canvi, les raons de la seva estrepitosa derrota electoral el 14 de març de 2004.

És una fugida endavant per ignorar la realitat.

És una fugida per evitar l'autocrítica, per no revisar res dels seus anys de govern. És el que fa sempre la dreta, donar les culpes als altres, inventar-se trames ocultes i grans conspiracions. Tots recordem quin paper tan patèticament lamentable va fer el PP en la comissió parlamentària sobre l'11-M.

Però no ens amoïnem més del compte. La realitat és tossuda per molt que la dreta s'entesti a inventar-se un país que no existeix i una societat dividida i enfrontada de forma artificial.

Ara volen fer una manifestació contra l'Estatut. Volen fer cridoria enlloc de parlar on tenen que parlar. On la Constitució diu que s'ha de fer, on radica la sobirania popular: en el Congrés dels Diputats.

Aquests que tan s'omplen la boca parlant de sobirania i parlant d'Espanya, no volen saber res de sobirania quan no tenen la majoria i no tenen cap problema en desqualificar les institucions espanyoles quan no els hi donen la raó.

El PP està posant de relleu la seva cara més negra. Val tot amb la finalitat de reconquerir el govern. Ho deia molt clar l'altre dia un representant de l'Església: cal retomar el poder per fer el bé comú. Aquest és el seu únic objectiu i no reparen en mentides per aconseguir-ho. No reparen en generar desconfiança en la política. No reparen en insults. No reparen en res de res. Tot és bo per erosionar el Govern democràtic d'Espanya. I si cal, posen en dubte la voluntat popular lliurement expressada a les urnes.

Al final de la legislatura el PP quedarà ben retratat quan Espanya no es trenqui. Quan Espanya surti enfortida tant com des del punt de vista de la cohesió territorial com de la cohesió social.

Un final de legislatura pel qual encara resten dos anys i mig. Per això el PP s'equivoca quan practica una cursa de velocitat, quan del que es tracta és d'una cursa de fons. Em temo que arribaran esgotats i el que és segur molt darrera de nosaltres.

El 2008 el Govern socialista podrà oferir una Espanya amb més cohesió social i major qualitat de vida. I una Espanya que haurà engegat de forma irreversible un procés de federalització dels sistema autonòmic i d'acceptació normal de la seva pluralitat nacional i cultural.

Nosaltres hem d'explicar allò que fem i deixar que la dreta s'esgarriï en una deriva bullangera que confirma que es incapaç d'articular un discurs moderat i raonable, en definitiva, incapaç de fer una oposició sòlida, responsable i útil pels ciutadans i ciutadanes.

Nosaltres hem de continuar treballant en el triple objectiu de complir els nostres compromisos electorals, desenvolupar la nostra agenda reformista, i fer-ho a través del diàleg i l'acord, sense exclusions.

Nosaltres hem d'explicar coses tant importants com els **pressupostos 2006 del Govern de la Generalitat, que són extraordinàriament ambiciosos i orientats clarament cap a les polítiques socials.**

Fixeu-vos:

Es destina el 52% dels recursos totals a polítiques socials, concretament 15.431 milions d'euros. En Salut, l'increment és del 10,2% respecte a l'any passat; en Educació del 28,8%, amb prop de 5.000 milions d'euros; i en Benestar Social hi dediquem 1.221 milions d'euros.

No vull estendre'm en el detall de totes les coses que en matèria social ens permetran fer aquests pressupostos perquè no acabariem.

Però ja que abans us he parlat extensament de l'educació a propòsit de la LOE i de les crítiques de la dreta, deixeu-me que subratlli amb satisfacció que l'increment dels pressupostos en matèria educativa farà possible, entre altres moltes coses:

1. Contractar més de 6.000 nous professors per al curs 2006-2007.
2. Millorar el finançament de les universitats públiques, contractar 100 nous catedràtics o agregats i adaptar les universitats catalanes a l'Espai Europeu Universitari d'Ensenyament Superior.
3. Crear 8.000 noves places en llars d'infants públiques
4. Crear 94 centres nous
5. Crear 938 aules d'acollida
6. Invertir 104 milions d'euros en la millora de serveis complementaris, com ara ajuts per al transport escolar i per a menjadors. O també que més de 520 escoles participin en un programa de reutilització de llibres de text que ha de marcar el camí per a la superació d'aquesta assignatura pendent: l'ús gratuït dels llibres escolars.

En efecte, són uns pressupostos que, com subratllava el President de la Generalitat, Pasqual Maragall, tenen com a principals eixos:

1. Garantir la qualitat dels serveis públics
2. Una societat més justa, cohesionada i solidària
3. La millora de les condicions de competitivitat
4. I un país equilibrat i sostenible.

I ara permeteu-me que en aquest tram final de la meva intervenció us parli obertament de l'Estatut.

I vull fer-ho primer per expressar-vos novament el meu convenciment en què ens en sortirem.

Escolteu, si el PP és imbatible pel seu catastrofisme genètic. Nosaltres som imbatibles, en canvi, en el terreny de l'optimisme racional. Perquè sense el nostre optimisme avui no tindríem projecte de nou Estatut.

I vull ser doblement optimista perquè **amb l'aprovació de l'Estatut a Madrid no tan sols haurem guanyat una victòria política i parlamentària, sinó fonamentalment haurem aconseguit una victòria de la majoria a Catalunya i a Espanya. Una victòria de Catalunya i d'Espanya.**

I a l'inrevés, **la no aprovació de l'Estatut seria únicament una victòria de Rajoy i la dreta més ultramontana.**

L'èxit a Madrid del nou Estatut serà el fracàs del PP d'Esperanza Aguirre i Mariano Rajoy, però també de tota la caverna mediàtica, liderada per l'emissora eclesiàstica COPE amb Jiménez Losantos i el director d'un diari amb pretensions planetàries.

Amics, amigues, per guanyar l'Estatut necessitem una negociació lleial i sincera per ambdues parts. Cal que els partits catalans siguem capaços de defensar el text del nou Estatut amb intel·ligència, amb fermesa quan calgui, però sense fixar cap punt concret com a innegociable, com a no subjecte a la discussió i negociació.

Aquest és un debat en què el PP, malauradament, s'ha volgut excloure. Nosaltres mantindrem fins al final les portes a un diàleg obert, sincer i sense imposicions amb el PP.

Ho farem, perquè **nosaltres, la gent del PSC, tenim una responsabilitat rellevant en l'arquitectura de l'Espanya plural de la qual no podem defugir. No en tinguem cap dubte.**

Però, **precisament per això hi ha qui ens ataca durament. Per això som avui el centre de l'estratègia difamatòria del PP i dels seus mitjans de comunicació, perquè saben que som el pal de paller. Som els que podem fer possible un bon**

Estatut per a Catalunya, els que podem fer possible la construcció de l'Espanya plural, els que podem fer possible una major i més gran cohesió social.

Creuen que criticant-nos i calumniant-nos a nosaltres erosionen de forma greu el Govern i el projecte progressista de José Luis Rodríguez Zapatero.

Però també a Catalunya hi ha qui pot tenir en algun moment (amb la vista posada a les eleccions) la temptació de preferir un possible fracàs de la negociació a Madrid per retornar a la misèrrima política del “peix al cove” o bé per emprendre un procés de radicalització sobiranista que no ens duria a enlloc.

Perquè no és això el que volen els ciutadans de Catalunya. El que ens han demanat és negociació i pacte. I per això treballarem infatigablement els homes i les dones del PSC, aquí i a Madrid.

Companyes i companys, fermesa i confiança.

Fermesa en l'aplicació del nostre programa i en el compliment de la paraula donada als ciutadans.

I confiança en l'acció dels Governos locals progressistes, del Govern de Catalunya i del Govern d'Espanya.

Fermesa, confiança i optimisme!

Endavant i sempre endavant!

Moltes gràcies.